

ребёнок имеет гарантию – «в случае необходимости, получение правовой и другой необходимой помощи при подготовке и осуществлении своей защиты».

В 2011 году United Nations Children's Fund (UNICEF) and United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC) было проведено исследование, в котором были сделаны следующие выводы: "предоставление своевременной, компетентной и надлежащей, с точки зрения развития, правовой помощи, непосредственно способствует укреплению права ребенка на честное, справедливое и основанное на участии судебное разбирательство. Кроме того, специализированная правовая помощь детям обладает потенциалом для поощрения материальных прав детей". Адвокаты несут перед детьми профессиональную обязанность и, следовательно, должны обладать специальными навыками, чтобы уметь учитывать особые черты и потребности детей-клиентов и эффективно оказывать правовую помощь, ориентированную на интересы ребенка (Габриела Кнауль Доклад Специального докладчика Совета по правам человека ООН по вопросу о независимости судей и адвокатов от 1 апреля 2015 года [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.refworld.org.ru/type,COUNTRYNEWS,UNHRC,,55840c9b4,0.html>). Таким образом, адвокат должен обладать не только юридическими знаниями, но и умением работать с детьми и понимать психологию ребёнка. Это является важным, так как роль адвоката при защите прав ребёнка заключается в следующем:

1. предоставление ребенку всей необходимой информации, если согласно внутреннему законодательству ребенок признается имеющим достаточный уровень понимания;
2. предоставление ребенку разъяснений, если внутренним законодательством ребенок признается имеющим достаточный уровень понимания, а также разъясняет возможные последствия реализации его мнения и возможные последствия любого действия представителя;
3. выясняет мнение ребенка и доводит его до сведения судебного органа.

Представитель принимает участие преимущественно в делах, касающихся ребенка, в случаях, когда согласно внутреннему законодательству субъекты родительской ответственности лишены возможности представлять ребёнка например, в результате конфликта интересов между ними и ребенком, а также в случаях лишения свободы ребенка.

Нельзя не сказать и про важность роли государства в обеспечении права на защиту детей. Необходимо, чтобы государства принимали особые меры для обеспечения детям реального доступа к правовой помощи, при котором учитываются их особые потребности, и наилучшим образом будут удовлетворяться их интересы. Приоритетным в данном случае является не только сама правовая помощь детям, а и на то, чтобы такая правовая помощь могла стать "доступной, учитывать возраст детей, носить междисциплинарный и эффективный характер и отвечать конкретным юридическим и социальным потребностям детей" (Габриела Кнауль Доклад Специального докладчика Совета по правам человека ООН по вопросу о независимости судей и адвокатов от 1 апреля 2015 года [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.refworld.org.ru/type,COUNTRYNEWS,UNHRC,,55840c9b4,0.html>).

На сегодняшний день институт международной защиты прав детей направлен на разработку и обеспечение прав ребенка с целью формирования полноценной и гармонически развитой личности, содействие их закреплению в национальном законодательстве и оказание международной помощи детям слаборазвитых государств. Этот институт находится всё ещё на этапе развития и преобразования, а законодательство имеет достаточно много пробелов. Конвенцией были установлены только стандарты, рекомендации защиты прав детей с учётом культурных, политических и экономических особенностей государств. Что же касается роли адвокатов в защите детей, то этот вопрос является недостаточно изученным, поэтому данная тема актуальна и требует дальнейшего глубокого изучения.

Левицкий Я.Ю.

студент 2-го курсу факультету адвокатури

Національного університету «Одеська юридична академія»

**АДАПТАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ПРО АДВОКАТУРУ ДО
ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ**

Зараз, курс орієнтації нашого законодавства на європейське, більш ніж очевидний, так як де-факто, у зовнішній політиці наша держава орієнтована на країни Європейського Союзу. Це передбачає поступове створення правової та демократичної держави, відповідної стандартам ЄС.

Після того, як були визначені основні напрямки співпраці, була розроблена «Програму інтеграції України до Європейського Союзу». За цією програмою, Україна виробила стратегію співробітництва у сфері : економіки, науки, права, культури тощо.

Однією з основних умов досягнення мети - інтеграції України до правового, економічного простору ЄС, є побудова досконалої системи адвокатури, яка б забезпечила її ефективне функціонування в умовах демократичної розбудови держави. Також, важливою умовою є створення законодавства, норми б якого ефективно взаємодіяли з інститутом адвокатури.

Неможливо побудувати правову державу в якій не функціонують належним чином правові інститути, а одним з них є адвокатура. Вона покликана професійно виконувати правозахисну функцію. Рівень адвокатури, не в останню чергу пов'язаний з ступенем її незалежності, обсягом прав адвоката, рівнем забезпеченості громадян правовою допомогою, професіоналізм. Тільки демократичні засади розвитку адвокатури, її незалежність, перетворили цей інститут в гаранта забезпечення прав і свобод людей.

На сьогодні, відносини, які пов'язані з адвокатською діяльністю, а також правова основа, принципи побудови і функціонування адвокатури в Україні врегульовано Законом "Про адвокатуру". Введений у дію у 1992 р., Закон побудовано на досить демократичних засадах, з урахуванням багатьох міжнародно-правових документів, котрі регламентують діяльність адвокатури, концепція зазначеного Закону побудована на загальноприйнятих міжнародних стандартах.

Відповідно до прийняття у 1996 р. нової Конституції та інших нормативних актів, Закон потребує подальшого розвитку, внесення змін та доповнень. Закон неодноразово доповнювався у 2012, 2015 та 2016 роках, це дозволило йому ефективно підлаштовуватись під активні реформи у країні, а також на постійне імплементація європейських норм у нашу державу. Зміни мають слугувати демократизації правової системи України, її належному функціонуванню, посиленню гарантій захисту прав і свобод людини. Це допоможе посилити правозахисну діяльність адвокатури, забезпечить її організаційне зміцнення, додержання нею конституційних завдань і, водночас, збільшить відповідальність адвокатів за виконання професійних обов'язків.

Проблеми вдосконалення Закону активно обговорюються протягом останніх років. На розгляд Верховної Ради внесено декілька законопроектів, метою котрих є зміцнення адвокатури як правового, незалежного інституту. Закони та інші нормативно-правові акти щодо розвитку та функціонування інституту адвокатури в Україні мають відповідати стандартам Європейського Союзу в цій галузі.

Варто зазначити що Українське законодавство у галузі адвокатури має перебувати у сфері регулювання законодавства Європейського Союзу. Це можна трактувати як необхідність відповідності нашого Закону, загальному кодексу правил для адвокатів країн Європейського співтовариства - від жовтня 1988 р. А також рекомендаціям Парламентської Асамблеї Ради Європи від 26 вересня 2005, та резолюції 78 (8) Комітету Міністрів Ради Європи про юридичну допомогу та консультації від 2 березня 1978р. Якщо данні положення будуть дотримуватись, то це сприятиме вирішенню ряду питань адвокатської діяльності, встановленню правових основ, принципів функціонування адвокатури в Україні, розширить можливості функціонування адвокатури в Україні. Загальний кодекс правил є міжнародним документом, який регулює діяльність адвокатів у країнах Співтовариства, визначає особливу роль та місце адвоката у суспільному житті будь-якої країни-учасниці ЄС.

Для того щоб посісти визначне місце у суспільстві, адвокатура має розвиватися, залучати до свого розвитку видатних правознавців, не ізолюватися в своєму розвитку.

Відповідно до законодавства України адвокатура є інститутом незалежним і недержавним. Тому критично слід поставитись до спроб структурувати українську адвокатуру в нових проектах законів про адвокатуру, зокрема, до намагання утворити загальнодержавний орган адвокатського самоврядування — Національну професійну палату адвокатів, членство у

якій має бути обов'язковим. Зазначена спроба викликає сумнів, оскільки цим порушується принцип адвокатської незалежності. Як варіант об'єднання може мати місце лише на умовах добровільності членства, коли кожен адвокат самостійно вирішуватиме для себе необхідність та доцільність брати участь у ньому. Загальний кодекс правил у Розділі II визначає, що завдання, виконувані адвокатом у процесі професійної діяльності, вимагають абсолютної незалежності останнього і відсутності будь-якого впливу на нього. Отже, закріплена у чинному законодавстві України норма про незалежність і недержавність інституту адвокатури збігається з нормами законодавства Європейського Союзу і зміни не потребує.

Однією з найважливіших проблем організації адвокатури є оплата юридичної допомоги. У світовій практиці це питання вирішується так - розмір гонорару адвоката, який визначається у розумних межах і співвідносний з характером послуг останнього, має бути заздалегідь відомий клієнту в повному обсязі. Незалежно від існування угоди між клієнтом і адвокатом, розмір гонорару регулюється згідно із статутом адвокатського об'єднання, членом якого є адвокат. У разі одночасного членства останнього у декількох об'єднаннях, застосовується той статут, зміст якого найбільше відповідає змісту договору, укладеному між сторонами. Якщо адвокат вимагає попередньої виплати гонорару або компенсації можливих витрат, пов'язаних з виконанням замовлення клієнта, ці суми не повинні перевищувати розумних розмірів. У разі нездійснення клієнтом попередньої оплати, адвокат має право відмовитися від подальшої участі у розгляді справи або від надання послуг клієнту.

Данні стандарти вже закріплені в законодавстві провідних країн та дотримуються на практиці, у нас же, у законі, вони закріплені тільки частково.

Отже, проблема адаптації українського законодавства про адвокатуру до європейських стандартів є надзвичайно актуальною в останні роки. Постійний рух в сторону Європейського законодавства та цінностей, потребує постійної розробки нашої законодавчої бази. Порівняно з іншими нормативно-правовими актами України, Закон «Про Адвокатуру» майже повністю вже відповідає європейським стандартам та європейським актам, що регулюють дану сферу відносин. Але все-таки, ряд положень, як питання гонорару, все ще не визначені, або частково визначені в законі.

Очевидно що такий важливий інститут для захисту прав та свобод як адвокатура, має пріоритетну важливість для законодавця, бо він відіграє визначну роль у побудові правової держави. І вже згодом, данна частина законодавства буде повністю відповідати Європейським нормам, не в останню чергу через те, що наша держава загалом перебуває у стані постійних реформ та розбудови, на шляху до держави, де права і свободи громадян будуть невинно дотримуватись за допомогою інституту адвокатури.

Матевосян І.А.

студентка 5-го курсу факультету адвокатури

Національного університету «Одеська юридична академія»

АДВОКАТУРА УКРАЇНИ У СИСТЕМІ ЗАСОБІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА НА КВАЛІФІКОВАНУ ЮРИДИЧНУ ДОПОМОГУ ПРИ РОЗГЛЯДІ СПРАВ В ЄВРОПЕЙСЬКОМУ СУДІ З ПРАВ ЛЮДИНИ

Україна ратифікувала Конвенцію про захист прав людини та основоположних свобод 17 липня 1997 р. З цього моменту у громадян з'явилась можливість звертатися за захистом порушених прав до Європейського суду. Європейський Суд з прав людини є однією із основних міжнародних правозахисних інституцій загальноєвропейської системи захисту прав людини. Рішення та рекомендації Європейського Суду впливають на національні правозахисні системи та власне практичне застосування європейських правових стандартів при прийнятті рішень на національних судах. Рішення Суду відіграє велику роль для формування стандартів та систем захисту прав людини в українському суспільстві.

За кількістю скарг до Європейського Суду з прав людини Україна посідає одне з перших місць серед інших країн-членів Ради Європи, а це свідчить про недостатню ефективність діяльності національних правозахисних інституцій, які не спроможні забезпечити своїм громадянам належний захист їх прав та свобод, гарантованих Конституцією України.